

ΤΟ ΑΠΕΙΡΟ

Τὸ χειμωνιάτικο προχθὲς πρωΐ, ἐμπῆκα κατὰ τήχη εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὴ μεγάλη, κ' ἔρημη ἀκόμη γιατί ἦτανε ἠώρας.

Τὸ νέο κρῦο, — προσθήκη ἀληθινὰ ἀπρόδλεπτη, — καθὼς καὶ οἱ ὑπόκωφοι ψαλμοὶ καὶ ἡ ὁμίχλη ἢ διαφανῆς, τὸ μισοσκοτάδι, πολὺ μὲ συνεινῆσαν μὲ τὰς ἀναμνήσεις τὰς παλαιάς, καὶ ἄλλοτε συνήθειες. «Κλειστή, στενὴ» ἔσκέφθηκα, «ἔζησε τόσα χρόνια ἡ ψυχὴ μου». Χεῖμαρρος! ἔδωγαινε τώρα ἡ ἀγάπη. Ἰκανή; Τὸ σύμπαν προστατευτικά, ὀλόκληρο νὰ τ' ἀγκαλιάσει.

Ἵσραῖες μέθες; ἽΑναμφίβολα. Τὸ ἀπειρο ἀξίζει τὸ κρασί. Δὲν εἶναι ὁμως δὴ κι' ἀνώτερο· καὶ γιὰ τὰ δύο ὑπάρχει τὸ στομάχι. Κι' ἀπόδειξι...

Τὴν ἴδια μέρα, — δὲν ἄργησα, πολὺ, — τὰ χεῖρα μου τὰ εἶδα ξύλινα, κι' ἀπ' τὰ πραγματικὰ πιὸ ζαρωμένα. ἽΕσφιγγαν; Κάτι ποῦ καὶ μὲ τὴν πίστι τῶν προγόνων θὰ τ' ὀνόμαζα: ἀέρα.

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙ

Ζηλιάρης! κ' ἐκεῖνος ποῦ λένε παντοδύναμος, ὁ Δίας εἶπε: «Ἀγαπηθῆκαν ὑπεραρκετὰ τοὺς φθάνει. Τί! Καὶ γιατί; Μόνος ὁ ἽΕρωτας θὰ βασιλεύει; ἽΑδικο θάταν ἄν οἱ λοιποὶ θεοί, γιὰ ἓνα μόνο, καὶ μάλιστα παιδί, ὅλοι λησμονηθοῦνε» Καὶ κατὰ γῆς ὁ βασιλεύς, τὸ σκῆπτρο του ἔρριξε, τὸ ἀσημένιο.

Τὴν ἐπομένη τὸ πρωΐ, ἄν καὶ οἱ νέοι δὲν τὸ ἀντιληφθῆκαν, ἓνα μικρὸ ποτάμι εἰρηνικὸ χόριζε τοὺς δύο. Εἶχανε γίνει νάρκισσοι· καὶ ἀπομονωμένοι ὁ καθείς, τὰ λόγια τὰ ἐρωτικά σὰ νὰ τὸν ἄκουεν ὁ ἄλλος ἐξακολουθοῦσε. Σύμπτωσις ὁμως; ἽἩ τῶν θεῶν ἐκδίχησι; συνέχεια, ἢ πονηρίας σκέψι; ἽὍπως οἱ ὄχθες ἦτανε κυρτές, τὰ ἀνθοφόρα πιά κορμιά, ἔδειχναν: ἽΕνα, τὸ ἴδιο τοῦ μεγάλου σύμπαντος σημεῖο.

Γέφυρα; Λογικῆς· καὶ ἔρωτος λόγια, πάλι.

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ

Ναί! χθές τὴ νύχτα. Ἀκουμπισμένος πίσω ἀπὸ τὸ γυαλί τοῦ παραθύρου ἔδλεπα τὸ φεγγάρι στοργγυλὸ καὶ τὴν πεδιάδα, ἄσπρη κάτω μὲ τὰ μαῦρα δένδρα, κ' εἶπα:

«Ἄν τύχη ζοῦσα σ' ἄλλα χρόνια, σ' ἄλλες ἐποχές, ἀτόψε θᾶφρυγι. Καὶ τυλιγμένος σὲ χονδρὸ μανδύα θὰ γρουστροῦσα, μέσα σιὲς σκιᾶς τῶν τοίχων, ἴδιος κλέφτης. Ὅλος ντροπὴ καὶ φοβισμένος θ' ἀναζητοῦσα: μιᾶς μάγισσα; ἐρεϊπίο, ἓνα σπήλαιο. Κι' εἰεῖ; Ἀπὸ τὴν ἀτιμη γυνᾶ μ' ἐπιμονὴ θὰ γύρευα καὶ ἀπαιτοῦσα: τοῦ ἔρωτα ἓνα γιαιτροσόφι. ἦ, καὶ πρὸ πάντων, — μιὰ κακία».

Η ΥΠΟΨΙΑ ΤΟΥ

Ἡ μόνη σου παρηγοριὰ ἕως προχθές, ἦταν οἱ ἴδιες οἱ ἐπιστολές μου. Σ' αὐτὲς τουλάχιστον ἀφινόμενον, καὶ μὲ φιλαρέσκεια συχνὰ κακὴ, τὸ μῖσος τοῦ ἑαυτοῦ μου ἐξομολογούμενον. Τώρα ὅμως, τί θὰ κάνω; Δὲν εἶμαι μόνος πιά! Οἱ λέξεις μου καὶ οἱ παραμικρές, ἀπὸ διπλὲς τριπλές, ἀπὸ ἄπειρες γεμίζουν σημασίες.

Εἶχα σκεφθεῖ: «Μένουν πάντως τὰ ἄστρα, τὰ βουνά, ἡ θάλασσα, τὰ ἔξω». Πλάνη! Γιατί; Ὁ Ἔρως σὰν τοὺς συναδέλφους του, σὰν τὰ παιδιά, ἀκόμη καὶ τὰ ποραμύθια τὰ πραγματικεύει. Σὲ ὅλα, δικά του σύμβολα σὰ νᾶταν, τὴν ὑποψία του γυρεύει.

Η ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ

Ἀπὸ τὴν καρδιά μου εἶχα ἐξορίσει κάθε μῖσος, μὰ νά, ποῦ χθές τὸ βράδυ, σκαλίζοντας στὴ στάχτη εὐρῆκα ἓνα, νέο. Τὸ πρόσωπο τῆς ἐχθρας μου: ἡ πρόνοια.

Σήμερα τὸ ἀπόγευμα, κάποιος ἀδιάκριτος διαβάτης μὲ ρωτοῦσε: «Λέγεις πῶς ἡ Ἀγαπημένη σου, εἶνε τέλεια; μὰ σὰ γυναῖκα, πῶς ἄραγε δὲ θᾶναι προνοητικὴ;»

— Ἡ Ἀριάδνη, τοῦ ἀπήνησα χαμογελῶντας, πάντα προνοεῖ, τὴν πρόνοια ν' ἀποφεύγει.